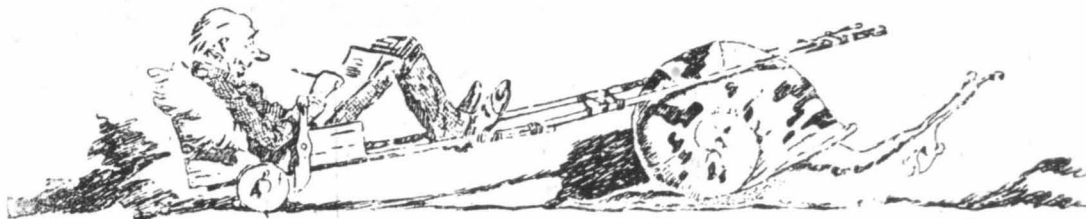

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ ΝΤΕΡΟΖΟ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΒΟΤΑΝΟ

Πασχαλινό διήγημα

Στεγνός και ψηλός σαν γέριμος έλιτος, κρατώντας την μαγκούρα του σφιχτά, φορώντας την γιορτινή του μπλούζα, ο μάγιστρα Ζιλντς, ανέβαινε το βουνό.

Ο δρόμος εινε δύσκολος, τα μάγουλά του έχουν ανάψει κ' εινε κόκκινα σαν τη φωτιά και τα γόνατά του τρέμουν λίγο. Μολαταΐτα, νά, έφτασε αδιάλειπτα.

— Δόξα σοι ο Θεός! Νά και το χωριό, ψιθυρίζει.
Ψηλά στα καμπαναριά τους ή γέριμες καμπάνες, ή Ζανίκα και ή μεγάλη Μαρτίνανα γιορτασθούν τρελλά, χτυπώντας άδωκοστα...

— Α! ή καιμένεος ή καμπάνες των παλιών καρφών! Πώς αναταράζουν τις αναμνήσεις μέσα στη ψυχή του γέροντα! Μιά χορά παιδιασταχτή τον πιάνει και άρπάζνει το τραγούδι μαζί με τις καμπάνες!

— Πάντα είμαστ' οι Μπερτόνοι ή Μπερτόνοι παλληκάρια,
ώ! Μπερτάνια, όμορφη χώρα,
με τα δάση, τ' άφορμάλια.

— Γειά σου, μάγιστρα - Ζιλντς, άθνα-νατε! Η άνοιξις, γιά ή φετινά σου έδωσε τετοιο χέρι; τον ρωτοίμει.

— Φαίνεται πως και τα δυό, παιδιά μου. Μά κ' ή καμπάνες άκόμα άν θέλετε νά ξεφορτε...

Κι' ο μάγιστρα - Ζιλντς κάθεται μαζί μας στο κατηλιό ποίνα στην άκρη του δρόμου και με μια Μπερτόνιακή διάλεκτο καθαρά σαν τον ήλιο αρχίζει να λέει την ιστορία του:

— "Α! πός περάσανε οι παλιοί καιό καιροί!... Στο καιρό μου, από την Κιρκιακή των Βαγιών άκόμα, ή γρηή Βρετάνη άνοστολιζόταν με σπάτια και λουλούδια, σαν νά έπρόκειτο ο Κήπος ήμων Ήσους Χριστός, νά ξαναέρθη και νά περάση τους δρόμους της καβάλα στο πουλάρι του.

Έτσι και τότε σαν ήθεο το Πάσχα, ο καμπός ήτανε χαρά Θεού. Τα κελαιδιματα, τ' άφρόνια, τί τραγουδία τά κορίτσια στις φραγές!... Λιγορηχιά σ' έπιανε από τις ενουδιές που ήσαν περζιζτες στον άγέρο και τέφλα από την λαμπί άπου έζηνε ο ήλιος. Η καμπάνες ξεφαντόνανε σαν καλή όρα τώρα.

Τό λοιπόν ή άφεντιά μου, όλοχαρς από μια τέτοια άνοιξη, μεθυσμένος από νεάτα, πάω και βρισκω τη γρηή Γιάσσο, μα στρίγγλα, μια μάισσα, μια κασιά γρηή, π' ανάθεμά την και της λέω:

— Γειά σου, κυρά Γιάσσο! Ο ήλιος μου γίριος λιγάκι τό κεράλι και έχω όρεξι νά παντρευτώ. Δόσε μου λοιπόν τό φεγγαροβότανο που δίνει ευτυχία σ' αυτούς π' άραοκαίνωζονται τό Πάσχα.

Η γρηή Γιάσσο μου έδωσε τό άσπρο δειλινό, τό φεγγαροβότανο, που τό ελξε μαζέψει με τό πρώτο χτύπημα της καμπάνας που τό νά ξεμυροσση ο Θεός.

— Νά, γιε μου, πάρε το αυτό νά σ' άγαπήση χεϊνι που ποθείς. Και νά εινε όλες σαν την Πασχαλία, ή ήμέρες της άγάπης σου!... Μά, άν

πλάτη ένος άρνιού τό μέλλον του νοικοκυρη του σπιτιού, πρέπει τό άρνι νά κοιμηθη μία βραδιά στο σπίτι του.

Κατ' άλλους πρέπει τό άρνι αυτό νά εινε μαύρο, όπως πιστεύανε και οι άρχαίοι.

Όπως και άν έχη όμως τό πράγμα έμεις σάς εγώμθεθα καλή διασκέδασι με τον Πασχαλινό άρνι και καλό ξεκοκάλιασμα της... Πλάτης, και τόσο μάλιστα, που νά την κάνετε κυ u α λ ι ο όπως λένε και οι ευχώνοι!....

θέλης γρηγορα νά παντρευτής, νά πάζ νά σταθής, έπειτα από τον έσπερινό, στον "Αι - Τρεζανέκο, και τό πρώτο κορίτσι που θά ίδής, θε νά εινε εκείνο που σου στέλνει ο Θεός.

Βγαίνοντας από τον έσπερινό, καθώς ήμουνα καλοντυμένος και καλοζουρισμένος, μα και δυό τραβήξα στον "Αι - Τρεζανέκο, νά ιδώ την κοπέλλα που μου ελξε γραμμένη ο Θεός.

— Αχ, έλεγα, νάτανε ή "Υβοννα ή Ξανθομαλλούσσα, ή ή Μοριάννα με την θορία την άσπρολουουδάτη, ή τό Σοράκα τό γλυκό σαν μέλι και εύγενικό, ή ή Λενίτσα ή άφράτη και άγχοροδίτη σαν κρέμα, ή ή Μαρίκα ή λευκή και καθαρή, ή ή Χριστούλα ή ζεστή κ' ή πορτή!....

Σε λίγο ένα λευκό καλεικερό βλεπω και προσβάλλει από πέρα... "Αχ! πού νάνα ταγατες!... εϊτα μέσα μου κ' ή καρδιά μου χτυπούσε, όπως χτυπάει τώρα ή καμπάνα...

Λαχτάρα μου!... Ποιά ήτανε, θαρρείς!... Η Νάικα!... Αύτη που κανένα παλληκάρι δέν γυρισε ποτε νά την ιδή, Η Νάικα ή ψηλοίγινη κ' ή λυγρή όσαν τό σταχυ, μα που ελξε ένα μάτι μονάχα!

Κρύος ιδρώτας μ' έκανε μόλις την εϊδα. — Τη Νάικα νά πάρω γιά γυναίκα μου... Εϊτα πός ο Θεός μ' έπήρε στο κορφό.

Μά νά σου και κοντοζυγώνει ή κατσικα και με έρωτά:

— Κιη Ζιλντς, του λόγου σου που ξεφορτε τον τόπο, δε μου λέε, σε παρακαλώ, από ποθε νά πάω γιά να βρω στο Κούτσικο!

Στό Κούτσικο! Πός νά της δώσω τώρα γιά να καταλάβη, που ήτανε δύσκολο τό μέρος γιά να τόβρη;

Της λέω τό λοιπόν:

— Έλα μαζί μου νά σί βάλω στο δρόμο, γιατί μονάχη σου, ούτε αϊριο δέν θά πάς.

"Αχ! ή λαμπόρηση! Αφορμούλα γυριει. Μου πιάνει μια κορβένα γιά τό σπιτι της και γιά τό σόι της, γιά τ' άθαλασσινά του παππού της κατορθωμένα, με μια χάρη και με μια γλυκάδα, που συγχαίνθηκα σαν νάμουν κορίτσι και δάρανα μούθραν στά μάτια....

Ελξε πάρει από την έκκλησιά μια μρονδιά του Παραδεισου, και, άναμεσα στις Ξέρες όπου περπατούσαμε, ισοχρόβιως λιθάρι και λουλούδια της Άγιας και Μεγάλης μας Παρμεσκηνής. Φαρορσθα πός ή Παναγιά περπατούσε δίπλα μου.

Πώς διάβολο έγινε και πριν άκόμα φτάσουμε στο Κούτσικο, άφροια νά λέω με τό νού μου:

— Ναι, ένα μάτι έχει ή αναθεματισμένη, μα αυτό τό ένα ειν' όμορφο σαν δυό. Και δέν υπάρχουν στον κόσμο, πολλά κορίτσια σαν τη Νάικα.

Νά μόν τα πολολογώ, την άλλη μέρα, άνιμερα Λαμπρή, της στέλνω τό μπουκέτο και μήνυμα γι' αρραβώνα.... ένα θεόρατο μπουκέτο, που δέν είχαν ιδωμένο άλλο τέτοιο στη Μπερτάνια: Μιά μικρή μηλιά δλόασση, που πήγα και την έκοψα επίτηδες γι' αύτην.

Την Πεντηκοστή έγιν' ο γάμος και σαν τελειώσανε πεύ άλα, μπρός στον Δήμαρχο και τον παππά, μεθαινω πός ή γρηή - Γιάσσο, ή στρίγγλα, ελξε πάρει λέντε σφάντζιες από τη Νάικα, γιά νά μου πη εκείνα τό λόγια, σαν μούδινε τό φεγγαροβότανο και νά μου φιάση δλη τούτη τη δουλειά, στέλνοντάς μου τη μονόματη στο δρόμο μου!...

Έτσι την έπαθα, μορε παιδιά μου!...

Σάν μπουφος, που λένε!...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΝΤΕΡΟΖΟ

Βγαίνοντας απ' τον έσπερινό τραβήξα γιά τον "Αι Τρεζανέκο...

